

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Κυκλοφορῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν, περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑξαετηρίου δραχ. 7.— Ἑξαετηρίου φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἔν ἑτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν ἈθINAIS

Ὁδὸς Αἰδίου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος.

Ἐν ἈθINAIS, τὴν 17 Ἰουλίου 1899

Ἔτος 21ος.—Ἀριθ 30

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE)

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 236)

Κατόπιν, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐξερωνύσεως, ἐπέστρεψε μὲ τὸ μικρὸν ἐκείνο δῆγμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπέδειξεν εἰς τοὺς ἄλλους. "Ολοὶ συνεισώσαν ὡς πρὸς τὴν σπουδαιότητα τοῦ ὑφάρματος. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁμως τὸ ὑφάρμακον αὐτὸ δὲν εἶχε καμμίαν σημασίαν διὰ τοὺς φυγάδας, καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ ὅλοι τὸ εἶχον λησμονήσῃ.

Ὁ Γεράρδος ἐνεθυμήθη πάλιν τὸ λουτρόν του, καὶ ἀνακαλύψας ἐπὶ τῆς ὄχτης τοῦ ποταμοῦ μίαν φυσικὴν λεκάνην, σκιαζομένην ἀπὸ δύο μεγάλα καὶ ὠραῖα δένδρα, ἐπέσπευσε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐξέδωθ' καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ νερά. Ἐνῷ μετεκινεῖτο κολυμβῶν, προέκυρσεν ἀποτόμως ἐπὶ σκλήρου τινος ὄγκου ἀκινήτου, τὸν ὅποιον ἐξέλαβε κατ' ἀρχὰς ὡς ὑφάρμακον προέχοντα τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἀλλ' ὁ νομιζόμενος ὑφάρμακός δὲν ἦτο ἢ τεράστιος ρινοκερως, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύχαριτοῦσε καθόλου ἡ οἰκειότης αὐτῇ τοῦ κολυμβήτου. Τὸ φοβερὸν θηρίον ἐστράφη, ἐχασμήθη, ἀνοῖγον ἐκτελλήσαν τὸ βαρὸν τοῦ στόματος του, τοῦ φρικτωδῶς ὠπλισμένου, καὶ ἐκινήθη ἑτοιμον νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ παρεισάκτου.

Ἐντρομος ἀπὸ τὴν συνάντησιν, καὶ περισσότερον ἀκόμη ἀπὸ τὸ ὄψμα τοῦ βαρὸν ἐκείνου, τοῦ ὁλοῦτος μεταξὺ διπλῆς σειρᾶς καταπτερωτῶν ὀδόντων, ὁ Γεράρδος ἔβλεπε ὅτι ἐλάσσειν, ἀλλ' ἐκολύμβησε ὡς ἔλασεν, πρὸς τὴν ὄχθιν. Ἡ πάλιν ὡς ἔλασεν, πρὸς τὴν ὄχθιν, καὶ εἰς τὴν περιστάσεως αὐτὰς ἡ φρόνησις ἔδειξε τὸ καλλίτερον ὄπλον.

Τὸ ζῷον ὁμως, ἐρεθισθὲν ἀπὸ τὴν θέαν τοσον σπανίου θηράματος, τὸν ἠκολούθησεν, ἐνῷ τὸ ὕφάρμακον ἐξέπεμπεν ἄφρους ὑπὲρ τὴν

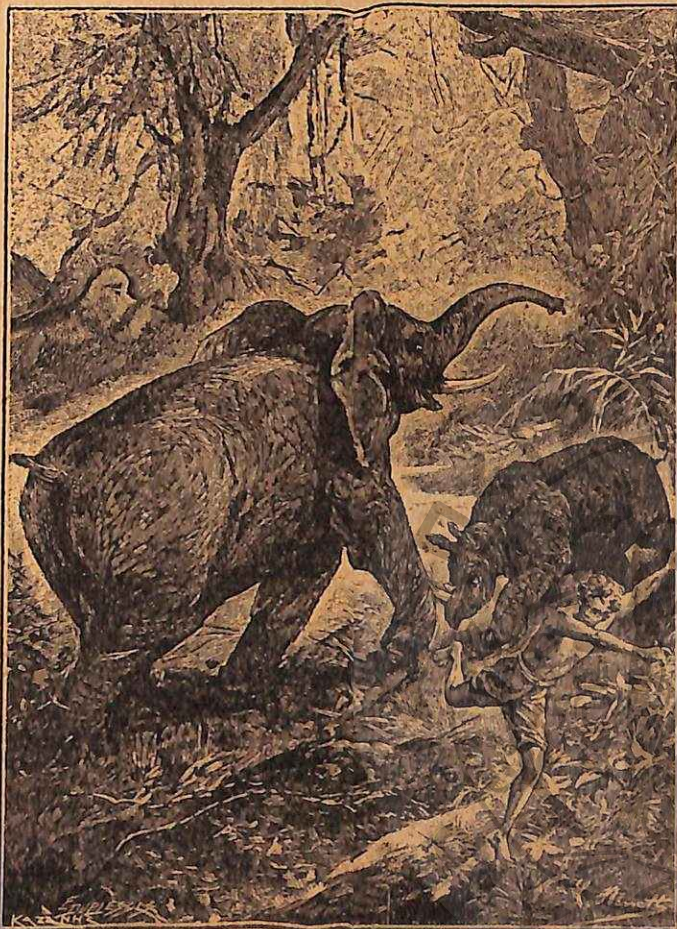
τερπνὴν κεφαλὴν του. Ἡ δὲ ὁ ἀτυχὴς κολυμβήτης ἠσθάνετο τὸ ὕψος του χυθόντον ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ποδὸς του, ὅτε μὲ τελευταίαν προσπάθειαν ἐφθασεν εἰς τὴν ὄχθιν καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἄμμου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέφθασε καὶ τὸ θηρίον, ἐπάτησε τὴν ξηρὰν, καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ὥρμησε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ὡς μανιώδης ταῦρος. Ὁ Γεράρδος, βλέπων ὅτι ἦτο χαμένος πλέον, μὲ ἑν ἐνστικτὸν κίνημα ἀνεγέρθη, συνέλαβε διὰ τῶν βυθίων χειρῶν στερεὰ τὸ ἐπὶ τῆς τερπνῶδους ρινῆς τοῦ θηρίου

κέραιον. Ὁ ρινόκερος τὸν ἀπετίναξεν ὡς πτερόν, ἀλλ' ἐκεῖνος στραφείς ἐπιτηδεύσας, εὗρεθ' ἐπὶ τῶν ὕψων νώτων τοῦ θηρίου, τὸ ὁποῖον, παρὰφορον ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου αὐτοῦ φορτίου, ἤρρισε νὰ τρέχῃ ἀσκόπως, πλῆττον τὸ ἔδαφος μὲ τοὺς ποδάς του καὶ γερμίζον τὸν ἀέρα μὲ τοὺς μυκηθμούς του.

Ὁ Γεράρδος, στερεῶς προσκεκολλημένος ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ θηρίου καὶ σφίγγων αὐτὸ μὲ τὰς κνήμας του, ἄφινε νὰ τον παρασύρῃ, φωνάζων εἰς τοὺς φίλους του νὰ προσφυλαχθοῦν, καὶ ἐτοιμος νὰ πηδήσῃ εἰς τὴν γῆν, μόλις θὰ ἐβλεπε τὸ θηρίον νὰ διευθύνεται μὲ τὴν τυφλήν του ὀρμήν, ἐπάνω εἰς κανένα κορμὸν δένδρου, ὅπου θὰ συνετρίβετο ἀφ' ὀκτώσως.

Τῷ ὄντι, μόλις εἶδε τὸν κίνδυνον ἐπικείμενον, ἐγλύστρεψεν ἐπιθετικῶς μέχρι τῆς γῆς, ὑπολογίσας ὅτι ἡ κεκτημένη ταχύτης τοῦ θηρίου θὰ το ἔφερον ἀκόμη μακράν. Τοῦτο καὶ συνέβη πράγματι. Τὸ ζῷον, μὲ τὴν ὀρμήν, τὴν ὁποίαν εἶχε, δὲν ἠδυνήθη νὰ σταματήσῃ, καὶ προσέκρουσε μὲ τὸ ρύγχος του ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ἐνὸς δένδρου μὲ τὴν ὀρμήν, ὥστε ἐρρηξέτο κραυγὴν φοβεροῦ πόνου. Τὸ κτύπημα ὁμως δὲν ἦτο θανατοῖνον. Ἐστράφη πάλιν καὶ ὥρμησεν ὡς κεραυτὸς κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπλησίασεν ὁ Γολιάθ. Μὲ τὴν πρεβουσία ἀνωρθωμένην, μὲ τὰ ὦτα ἀνυψωμένα, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς αἵματηρούς,

« Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἡ πάλιν ἐξηκολούθησεν ἐπική. » (Σελ. 242, στήλ. α'.)

τὸ μαστόδουον κατέφθανε πρὸς βοήθειαν τοῦ Γεράρδου. Πρὶν ἢ ὁ ρινόκερως ἀντιληφθῇ τὰ συμβαίνοντα, ἀντεράπη κατὰ γῆς καὶ εὐρέθη ὑπὸ τοὺς τεραστίους πόδας τοῦ ἐλέφαντος, ὑπερόχου ἐν τῇ ὀργῇ του καὶ τῇ παραφορᾷ. Ὁ ρινόκερως ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐδάγκασε τὸν Γολιάθ εἰς τὸ στήθος. Ὁ Γολιάθ ὅμως δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν κτυπᾷ ὑπὸ τοὺς πόδας του. Ἐπὶ τινὰ λεπτά ἡ ἀλγὴ ἐξηκολούθησεν ἐπικῇ, προκατακλυσμαίᾳ, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἐντρόμων μαρτύρων, οἱ ὅποιοι ἐνόμιζον ὅτι παρευρίσκοντο εἰς σκηνὴν τινὰ τῆς προϊστορικής ἐποχῆς τοῦ πλανήτου μας. Ἠκούοντο οἱ κριγμοὶ τῶν θραυσμένων ὀστέων, τὸ ἀσθματικὸν φύσημα τῶν δύο θηρίων, διακοπτόμενον ἀπὸ μυκηθμοὺς λύσεως· τὸ ἔδαφος ἔτρεμεν ὑπὸ τοὺς πόδας των, μεγάλαι σταγόνες αἵματος ἐκκλιδῶναι τὴν κίτρινην ἄμμον.

Ἐπὶ τέλους ὁ Γολιάθ ἐνίκησεν. Ἐξέτεινε τὴν προδοσίδα του καὶ ἔρρηξεν ὁρῶν, θριαμβευτικὴν κραυγὴν, προσκαλῶν τοὺς φίλους του νὰ ἴδουν τὸ τρομερὸν θηρίον, τὸ ὅποιον, μετὰ τὸ στήθος κατεσπαργμένον, τὸ κρανίον χαίτων, ἐξέπνευσε μετὰ σπασμοὺς ἀγρίας ἀγωνίας.

Ὁ νικητὴς ἦτο βαρέως τραυματισμένος καὶ αὐτός. Δαγκαμένος εἰς τὸ στήθος καὶ τὴν προδοσίδα, κτυπημένος μετὰ τὸ κέρατον εἰς τὸν πόδα καὶ τὴν κοιλίαν, εἶχεν αἰμορραγίαν ἀκράτητον. Ἡ Κοραλία κλαίονσα, ἔσπευσε νὰ τὸν ἐπιδέσῃ· ὁ Γεράρδος ὅμως, φοβηθεὶς μήπως τρομάξῃ ἡ ἀδελφὴ του ἀπὸ τὴν θέαν τῶν τραυμάτων, ἠθέλησε νὰ ἀναλάβῃ μόνος τὴν φροντίδα αὐτῆς. Ὁ Γολιάθ, τρέμων ἀκόμη ὀλόκληρος, ἐδείκνυε τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν του μετὰ μικρὰς, ὀξείας καὶ ἀλλεπαλλήλους κραυγᾶς. Μετὰ ὀλίγον ὅμως κατελήφθη ἀπὸ πυρετόν. Ἡναγκάσθησαν ἐπομένως νὰ διακόψουν τὸ ταξίδι τῶν, μέχρις οὗτο ἠθέλε βελτιωθῇ ἡ κατάστασις του.

Ἀποποιοῦμενος τώρα πᾶσαν ἄλλην τροφήν, ὁ ἐλέφας ἤρχισε νὰ ἀναζητῇ μετὰ τῶν δένδρων, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνεῦρεν ἐν θαμνοειδέσι δεινδρὺλλον, μετὰ μικρὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἀπλήστως. Φαίνεται, ὅτι τὸ ἐνστικτὸν του τῷ ἔλεγεν, ὅτι εἶχε θεραπευτικὰς ιδιότητας τὸ δεινδρὺλλον αὐτό.

Ὁ Γεράρδος ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ ἐν περιεργείᾳ τὴν γεύσιν τοῦ φυτοῦ. Τὸ εὖρε πικρότατον. Σκεφθεὶς, ὅτι τὸ φυτόν θὰ ἦτο ἀντικυρετικόν, ἀνάλογον πρὸς τὴν κίαν, ἐφρόντισε νὰ πάρῃ ὀλίγους κλώνους μαζί του.

Παραδόξως ὁ Γολιάθ, ὁ ὁποῖος τόσον ἄλλοτε ἠυχάριστετο εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν φίλων του, ἐφαίνετο τώρα ὡς νὰ ἐντρέπετο, διότι ἦτο ἄρρωστος. Ἐπεζήτει τὴν μόνωσιν, καὶ χωρὶς νὰ πομακρύνεται πολὺ, ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς νὰ

ἐννοήσουν, ὅτι ἡ ἐπιθυμία του ἦτο νὰ διέλθῃ τὰς ἡμέρας τοῦ πυρετοῦ του ἐν ἡσυχίᾳ. Τὸν ἄφρσαν ἐπομένως νὰ κάμῃ ὅπως ἠθέλε.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐνεφανίσθη πάλιν, προφανῶς ἐν καταστάσει ἀναρρώσεως. Ὁ πυρετὸς εἶχε πέσῃ, τὰ τραύματά του ἦσαν καλλίτερα, καὶ τὸ ὅλον του ἐδείκνυεν ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πορείαν. Ἐξεκίνησαν λοιπὸν πάλιν, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ τώρα, διατρέχοντες μόλις εἴκοσι χιλιόμετρα τὸ ἡμερονύκτιον. Ὁ Γεράρδος, ἐκ πικρᾶς πείρας πλέον, ἐφρόντιζε νὰ πορεύῃ εἰς τὸ ἐξῆς τοὺς ἀγῶνας μετὰ θοῆς καὶ τοὺς κροκοδείλους, οἱ ὅποιοι ἐπλημύρον ἀναρίθμητοι τὰς ὁχλας τοῦ ποταμοῦ.

Ἐν τούτοις ἡ ὑγεία τοῦ Γολιάθ εἶχε προσβληθῇ καιρίως. Ὅχι μόνον ἔχασεν ὅλην τὴν προτερὰν του ζωηρότητα, ἀλλ' ἤρχισε καὶ ν' ἀδυνατίζει ἐπαισθητῶς. Ὁρῶν δὲν εἶχε πλέον, τὸ δέμας του ἠλλοιώθη, τὰ μάτια του ἦσαν κομμένα, ἡ φυσιογνωμία του μελαγχολικὴ. Οἱ ταξιδιώται περίλυποι, ἐνόμιζον ὅτι διέβλεπον εἰς τὴν κατάστασιν αὐτῆν τοῦ Γολιάθ, τὴν ἀμελέτητην, μίαν νόσον τῶν κτηνῶν τῆς Ἀφρικῆς, κατὰ τῆς ὁποίας οὐδὲν δύναται νὰ νικηθῇ ἡ κτηνιατρικὴ. Ἡ νόσος αὕτη προσβάλλει κυρίως τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἡμίονους, οἱ ὅποιοι καταλαμβάνονται ὑπὸ ἀηδίας πρὸς τὴν τροφήν, ὑπὸ πυρετοῦ, ἰλίγγων καὶ ἐμέτων. Τὸ ζῶον ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν γίνεται σκελετὸς καὶ ἀποθνήσκει ἐν μέσῳ φρικτῶν πόνων.

Οἱ ταξιδιώται καὶ οἱ καλλιεργηταὶ τῶν κτηνῶν ἐκ παραδόσεως τρέμουν τὴν μυστηριώδη αὐτὴν νόσον, ἥτις δεκατίζει τὰ ζῷα των καὶ κατὰ τῆς ὁποίας οὐδὲν φάρμακον ἰσχύει.

Μάτην ἐπεδαφίλειυθησαν εἰς τὸν πολῦτιμον Γολιάθ ὅλαί αἱ φροντίδες καὶ ὅλαί αἱ περιποιήσεις.

Μάτην ἡ δεσποινὴς Μασσαὶ τοῦ ἔδιδε νὰ φάγῃ μετὰ τὸ χερί της, θωπεύουσα καὶ ἐνθαρρύνουσα αὐτὸν μετὰ τὴν γλυκύτην φωνήν της. Τὸ δυστυχισμένον ζῶον κατέβαλλε προφανῶς προσπαθείας νὰ λάβῃ τὴν προσφερομένην τροφήν, ἔπειτα ὅμως ἀπέσπευε μελαγχολικῶς τὸ πρὸσωπόν του, χωρὶς νὰ τρώγῃ τίποτε· καὶ τὸ βλέμμα του τὸ ἀνθρώπινον ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐζήτει συγγνώμην διὰ τὴν ἀγένειαν του αὐτῆν, τὴν ἀκουσίαν.

Διὰ νὰ μὴ τὸν κουράζουν, τώρα οἱ ταξιδιώται ἐπέβαινον αὐτοῦ ἐκ περιτροπῆς, ἀνὰ δύο μόνον· ἀλλ' ὁ Γολιάθ ἐδείκνυε τοσαύτην ἀνησυχίαν, ὅταν ἡ Κοραλία δὲν προηγείτο αὐτοῦ, (ὁ σάκις, ἐννοεῖται, δὲν ἐκάθητο εἰς τὴν ῥάχιν του), ὥστε ἡ νεανὶς ἠναγκάζετο νὰ βαδίζει πάντοτε ἐμπρός του. Συχνάκις τότε ἠσθάνετο τὴν προδοσίδα τοῦ ἐλέφαντος περιβάλλουσιν φίλικὸς

τὸν βραχίονά της ἡ ἐπακουμβῶσαν εἰς τὸν ὦμόν της. Καὶ ἡ Κοραλία τὸν ἐθώπευε πάντοτε, μαντεύουσα τὴν ἐπιθυμίαν του. Κανέναν σκυλάκι δὲν θὰ εἶδεν περισοτέραν ἀγάπην καὶ ἀρρώσιν.

Μίαν πρωΐαν, ὑπὸ τροπικὸν καύσωνα, ὁ μικρὸς ὄμιλος διήρχετο περὶ γυμνὴν τινὰ ἐκτασιν, φέρουσαν πρὸς τὸ δάσος, ὅπου ἐσκόπευσαν νὰ σταθμεύουν, ὅτε αἰφνης εὐρέθησαν ἐκ τριῶν σημείων περικυκλωμένοι ἀπὸ μίαν ὀρδὴν γιγαντοσώμων μαύρων. Ἀναμειβόμενοι θάτους κατεδίωκον, διότι αἱ κινήσεις των εἶχον χαρακτηρὰ ἐχθρικόν. Μόλις τοὺς ἀντιλήφθησαν, τῶνντι, ἔρρηξαν ὅλοι μαζί τὴν συνήθη πολεμιστήριον κραυγὴν τῆς φύλης των, καὶ ἤρχισαν νὰ καταδιώκουν τοὺς ταξιδιώτας.

Εἰς τρόπον σωτηρίας ἀπέμειναν· ἔπρεπε νὰ δοκιμάσουν ἐὰν αἱ δυνάμεις τοῦ Γολιάθ τῷ ἐπέτρεπον νὰ τοὺς φυγαδεύσιν, διὰ τῆς μόνης ἐλευθέρως ὁδοῦ.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ οἱ πέντε φίλοι ἐπέβησαν τοῦ ἐλέφαντος, ἀναρριχθῆντες ὅπως-ὅπως. Ἡ Κοραλία, κύπτουσα εἰς τὸ οὖς του·—Βάλε τὰ δυνατά σου ἀκόμη μιὰ φορά, Γολιάθ μου, τῷ εἶπεν, εἰδεμὴ ἔχῃ καμῇ.

Ἐξυπνήσας ἀπὸ τὴν νάρκην του, ὁ ἐλέφας ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὅπως εἰς τὰς καλὰς τοῦ ἡμέρας, καὶ διασχίσας ἀστραπηδὸν μέγα διάστημα, ἀπεμάκρυνε τοὺς φίλους του ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Οἱ μαῦροι τοὺς κατεδίωκον. Ἐρριπτοὶ τὰ μακρὰ των βέλη, τὰ ὁποῖα ἐπερνοῦσαν συρίζοντα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ. Ἐν ἐξ αὐτῶν ἐνεπλήχθη εἰς τὸ πλεῖρον τοῦ Γολιάθ. Ὁ Γεράρδος τὸ ἀπέσπασεν ἀμέσως· ἀλλ' ὁ ἐλέφας οὐτε ἐφάνη καὶ αἰσθάνεσθαι τὸν πόνον. Ἐδίπλασσε τὴν ταχύτητα του, καὶ μετὰ ὀλίγον εἶχε ἀπομακρυνθῇ τὸσον πολὺ ἀπὸ τοὺς μαῦρους, ὥστε οὗτοι μόνον ἐφαίνοντο μακρὰν ὡς νέφος κονιορτοῦ. Οἱ φυγάδες ἔφθασαν εἰς τὸ δάσος, σωθέντες καὶ ἄλλην μίαν φοράν.

Αἰφνης ὅμως ὁ Γολιάθ, ἐνθ' ἔτρεχεν ἀκόμη, ἐσκόνταψεν, ἐκλονίσθη καὶ κατεπεσεν.

Οἱ πέντε ταξιδιώται, εὐρεθέντες καταγῆς, ἐσηκώθησαν ἀμέσως καὶ ἔσπευσαν πλησίον τοῦ ἐλέφαντος. Τὸ δυστυχισμένον ζῶον ἔπνευσε τὰ λοιπὰ· ὁ ὑπερβολικὸς κόπος τὸ εἶχε καταβάλλῃ. Τὰ πλευρά του ἀνακινούοντο σπασμωδικῶς αἱματηρὸς ἀπρὸς ἔρρεεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του· τὰ μέλη του ἤρχισαν νὰ γίνωνται ἄκαμπτα, καὶ εἰς πᾶσαν ἐκπνοὴν, βραγχώδης συριγμὸς ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἡ Κοραλία, γονατισμένη πλησίον του, τὸν ἐθώπευε, τοῦ ἔλεγε τὸ νομα του, ἐνθ' ἐκεῖνος προσπαθεῖ νὰ νεγείρῃ τὴν βαρεῖαν κεφαλὴν του. Ματῆν ὅμως, Ἠνοῖξε τότε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τοὺς προσήλωσεν ἐπὶ τῆς νεανίδος, ὡς νὰ τῇ ἔλεγεν :

«Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία ἦτο νὰ σε σώσω. Βλέπεις πού σου ἔδωκα τὴν ζωὴν μου!»

Τὰ δάκρυα τῆς δεσποινίδος Μασσαὶ ἔτρεχαν ποταμίδον ἐπὶ τοῦ εὐρυτάτου μετώπου τοῦ φίλου της.

«Ναί, ἔκαμες ὅτι ἠμπορούσες, τὸ γνωρίζω καλὰ!» ἔλεγεν. «Ἀχ! Γολιάθ μου, ποτὲ δὲν θὰ παρηγορηθῶ, ἂν σε χάσω, ποτὲ δὲν θὰ σε λησμονήσω. Μὴ φύγῃς, χρυσό μου, μέινε μαζί μας.»

Ἐνθ' ὅτε ἔλεγε τοὺς λόγους αὐτοὺς, ἔτρεχε τοὺς κροτάφους του μ' ἓνα μανδύλι, μουσχευμένον μετὰ θροσέρων νερόν, καὶ τοῦ ἔκαμνε ἀέρα μ' ἓνα πλατὺ φύλλον. Ὁ Γολιάθ, ἀνεγείρας μετὰ τελευταίαν προσπάθειαν τὸ βαρὺ του κρανίον, ἠθέλησε νὰ τῆς γλύψῃ τὸ χερί, ἀλλὰ κατέπεσε πάλιν μ' ἓνα στεναγμὸν ἀνθρώπινον. Τὰ μάτια του ἔκλεισαν. Ἡ μεγάλη του καρδιά δὲν ἔπαυε πλέον.

Οἱ φυγάδες ἀπέμειναν ἐνεοί. Ἡ κατατροπῇ ἦτο τόσον αἰνιδική, ὥστε ἐδυσκολεύοντο νὰ τὴν πιστεύσουν, μὴ τολμῶντες νὰ ὑπολογίσουν τὸ μέγεθος τῆς ἀπωλείας, τὴν ὁποίαν εἶχον ὑποστῇ.

Μόνον καὶ ἄσπολοι, πῶς θὰ ἠδύνατο εἰς τὸ ἐξῆς νὰ πορεύοντο τοὺς πανταχόθεν περιβάλλοντας αὐτοὺς κινδύνους, καὶ νὰ διατρέξουν τὴν μακρὰν ἀπόστασιν, ἥτις τοὺς ἐχώριζεν ἀκόμη ἀπὸ τὸν πολιτισμένον κόσμον; Ὁ Γεράρδος ἐπληγίσσε τὴν ἀδελφὴν του, ἡ ὁποία ἔμεινε ἀκόμη γονατισμένη πλησίον τοῦ πτώματος, καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ θλιβερόν αὐτὸ θέαμα. Ἡ Κοραλία ἔκλυπε νὰ φιλήσῃ τὸ μέτωπον τοῦ πιστοῦ της φίλου, ὅτε ἐξαίφνης ἄγρια φωνὰ ἠκούσθησαν πανταχόθεν, καὶ διὰ μέσου τῶν κλάδων καὶ τῶν χόρτων προέβαλον οἱ μαῦροι, οἵτινες εἶχον καταφθάσῃ ἐπὶ τέλους τοὺς φυγάδας.

Τώρα πλέον κάθε ἐλπίς ἦτο χαμένη. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐκυκλώθησαν, συνελήφθησαν καὶ ἀπῆχθησαν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς τῶν ἀγρίων, οἵτινες ὡς βλέμματος καὶ ἠξίσαν τὸ ἐξίλασθαι θῆμα, τὸ κατακείμενον ἀνίσθητον ἐπὶ τοῦ ἔδαφους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

ΠΑΡΟΡΟΦΙΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ. — ΔΥΡΒΑΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΙΝΑΟΡΙΗ.

Εἰς τὴν Μαζούγκαν, ὁ Ἑρρῆκος Μασσαὶ εἶχεν εὖρρη ἐργασίαν ὡς ἀρχιτέκτων εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ κυρίου Βαλεντίνου, τὸ ὅποιον, καταστραφέν ἐκ πυρκαϊᾶς, ἀναφωδόμενον εἰς ὀλίγας ἐβδομάδας. Κατόπιν ἐπεφορτίσθη τὴν ἐγκατεστησιν ἐνὸς χυτηρίου, εἰς τὸ ὅποιον διευθυντὴς τῶν τεχνικῶν ἔργων. Εἰς διάστημα τριῶν μηνῶν εἶχεν ἀποκτήσῃ, καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν

ἐκείνην τῆς Μαδαγασκάρης, φήμην ἀρίστου μηχανικοῦ. Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην οἰωνδήποτε εἰδικῶν συμβουλῶν, ἀπετείνοντο πρὸς αὐτόν, τῷ ἔφερον δείγματα μετὰλλων πρὸς ἀνάλυσιν, τὸν διώριζον πραγματογνώμονα εἰς πᾶσαν δύσκολον περίστασιν. Ὅπως τῷ εἶχεν εἰπῇ ὁ πρόξενος κ. Χαγάν, ἔφθανε μόνον νὰ ριζώσῃ εἰς τὴν μεγάλην νῆσον, διὰ νὰ κάμῃ τὴν τύχην του ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν. Αὕτη ἦτο ἡ μόνη ἀλήθεια.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟΝ

ΒΕΡΓΩ, ὅτι διὰ τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὰς Ἀθήνας, ἵσως πᾶσα

περιγραφή τοῦ Μεγάρου τῶν Ἐκθέσεων, εἶνε περιττή. Καὶ ἐξωτερικῶς τὸ βλέπουν τοὐλάχιστον μίαν φοράν τὴν ἡμέραν, ἐξ ὅλων τῶν κέντρων καὶ τῶν ἄκρων τῆς πόλεως ἐδῶ καταλήγοντες, καὶ ἐσωτερικῶς λαμβάνουν ἀφορμὴν νὰ το ἐπισκέπτονται συχνότατα.

Διότι τὸ Ζάππειον δὲν ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀχρηστῶν κτιρίων. Οἱ εὐρεῖς τοῦ πρόδομον καὶ αἱ ἀπέραντοι αἰθουσαὶ τοῦ δὲν ἀνοίγουν μόνον ὁσάκις γίνεται Ὀλυμπιακὴ Ἐκθεσις. Ἐορταί, ἀγοραί, ἀγῶνες, ἐκθέσεις, μαθήματα, ἐξετάσεις, ἀπ' ὅλα γίνονται εἰς τὸ Ζάππειον, προθύμως παραχωρούμενον ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς διὰ καθὲς ὥραν, φιλάνθρωπον καὶ εὐγενὴ σκοπὸν. Καὶ διὰ νὰ περιορισθῶ μόνον εἰς τὰ ἐφετεῖνα καὶ πρόσφατα, συλλογισθῇ πόσα ἔγιναν· ἡ τρίτη Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις, ἡ δευτέρα Ἐκθεσις Ἀνθῶν καὶ Φυτῶν, — σὺν τὰς περιέγραφε καὶ τὰς δύο ἡ Ἑλπίς, — ἡ φιλάνθρωπικὴ Ἀγορὰ τῆς Πριγκιπισσῆς Σοφίας ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων, ὁ ἀγὼν τῆς ξιφασκίας καὶ τῆς ραβδομαχίας κατὰ τὰ Σωτήρια, τὰ μαθήματα καὶ αἱ ἐξετάσεις τῆς Γυμναστικῆς τῶν διδασκαλιστῶν καὶ... καὶ...

Αἱ εορταὶ αὗται προσεέλκυσαν χιλιάδας ἐπισκεπτῶν, καὶ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ ἀναγνώστης μου Ἀθηναῖος, — ὅσον μικρὸς καὶ ἂν ὑποτεθῇ, — ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ Ζάππειον. Ἀφῖνω δὲ καὶ τὴν διαρκῆ Ἐκθεσιν τῶν προϊόντων τῆς Βιοτεχνικῆς Ἑταιρίας, ἡ ὁποία κατέχει δύο-τρεῖς αἰθούσας τοῦ Μεγάρου, προσελκύουσα καθ' ἑκάστην πολλοὺς ἐπισκέπτας καὶ ἀγοραστάς, προπάντων ξένους, ἐπιθιμύνας νὰ γνωρίσουν τὰς προόδους τῆς

ἐλληνικῆς βιομηχανίας καὶ νὰγοράσουν κανὲν ἐνθύμιον, μικρὸν ἢ μεγάλον, τῆς ἐν Ἀθήναις διαμονῆς των.

Περὶ τοῦ Ζαππείου λοιπὸν θὰ γράψω ὀλίγας λέξεις, μόνον διὰ τοὺς μένοντας ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, τοὺς παρακολουθοῦντας μετὰ διπλοῦ ἐνδιαφέροντος τοὺς περιπάτους τούτους, οἱ ὅποιοι τοῖς γνωρίζουν μακρόθεν τὴν ἀθάνατον πόλιν τῶν πόθων καὶ τῶν ὀνείρων των...

Τὸ Ζάππειον ἔχει τὸ παραδεδομένον σχέδιον τῶν μεγάρων, τῶν χρησιμευόντων δι' ἐκθέσεις. Εἶνε μᾶλλον χαμηλόν, ἐπὶ χώρου εὐρυτάτου. Ἡ κυρία του πρόσοψις ἐκτείνεται σεμνὴ καὶ ἀρκετὰ μεγαλοπρεπῆς. Διπλῇ σειρᾷ μαρμαρίνων κίονων ὑποβάσται εἰς τὸ ἀέτωμα, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκεται διὰ χρυσῶν γραμμάτων ἡ λέξις ΖΑΠΠΕΙΟΝ. Τὰ ἐκατέρωθεν περίπτερα συνδέονται ἀμέσως ἐν εὐθείᾳ γραμμῇ μετὰ τοῦ κυρίου οἰκοδομήματος, διὰ τοίχων διατρυπημένων ὑπὸ στενομακρῶν καὶ πυκνῶν παραθύρων. Ἡ αὐτὴ σχεδὸν διάταξις παρατηρεῖται εἰς τὰς πλαγίας προσόψεις, ἐνθ' ἡ ὀπισθία πλευρά, ἡ πρὸς τὸν βασιλικὸν κήπον, εἶνε χαμηλοτέρα καὶ ἀποτελεῖ μέγα ἡμικύκλιον, μετὰ μίαν σειρὰν παραθύρων. Οὕτω τὸ ἀρχιτεκτονικὸν διάγραμμα τοῦ Ζαππείου ἔχει ὀλίγον τὴν ὄψιν ἀμφιθέατρον.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις τοῦ εἰσερχομένου εἰς τὸ μέγαρον, εἶνε τὸ πλῆθος τῶν μαρμαρίνων στηλῶν. Ἐκτὸς τοῦ διπλοῦ περιστυλίου τῆς εἰσόδου, ἀλλὰ στηλαὶ ὑψοῦνται εἰς τὸν εὐρύκωρον πρόδομον. Νομίζει κανεὶς πρὸς στιγμὴν ὅτι εἰσέρχεται εἰς κανὲν φανταστικὸν σπήλαιον κολοσσαίων σταλακτιτῶν, κανονικῶς διατεταγμένων.

Διερχόμεθα ἀπὸ μίαν τῶν στενῶν ἐκείνων μηχανικῶν διόδων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἐπισκέπται περνοῦν ἐνας-ἕνας, — οἱ παγεῖς μάλιστα μετὰ τινὸς κόπου, καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἔχουν καιρὸν οἱ ὑπάλληλοι νὰ παραλαμβάνουν τὰ εἰσιτήρια ἐν τάξει, — καὶ προχωροῦμεν ὀλίγα βήματα. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀνοίγονται αἱ εἰσοδοὶ τῶν δύο πτερύγων, μετὰ τὰς εὐρυτάτας αἰθούσας· ἐνθ' ἀπὸ ἀπέναντι μᾶς προσβάλλει τὸ φῶς τοῦ ὑπαίθρου. Εἶνε ἡ μεγάλη κυκλικὴ αὐλὴ τοῦ μεγάρου, μετὰ τὸν σκελετὸν τῆς σκαλίδος ἀνωθεν αὐτῆς, ὡς γιγαντιαῖον ἀλεξήλιον, καὶ μετὰ τὴν στοὰν ἡ ὁποία τὴν περιβάλλει γύρω γύρω. Πρὶν εἰσελθόμεν εἰς τὴν στοὰν αὐτὴν, δεξιὰ ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὑπάρχει ἐκτεταμένη μικρὰ τετραγώνος πλατὴς ἐκ λίθου σκατεινοῦ, ἐρ' ἡ ἀναγινώσκεται χρυσοῖς γράμμασι: «Ἐνθὺς κεῖται ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀρχαίου Ζαππεῖου.» Ἀποκαλυπτόμεθα εὐλαδῶς πρὸ τοῦ μνημείου τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου.

Αὐτὸ εἶνε ἐν συντόμῳ τὸ Ζάππειον. ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΥΛΙΑΝΗ Α. ΠΕΤΥΧΑΚΗ

Συνδρομήτρια της Διαπλάσεως
τυχοῦσα τοῦ Μποτάσειου Βραβείου
ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις Ἀρσακείῳ.

Εἶνε εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος ἡ Διάπλασις, διότι καὶ τὰ δύο μεγάλα βραβεῖα τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀρσακείου, τὸ Ράλλειον τῶν ἐσωτερικῶν, καθὼς καὶ τὸ Μποτάσειον τῶν ἐξωτερικῶν μαθητηρίων, ἀπενεμήθησαν φέτος, ὡς ἀνηγγείλαμεν ἐγκρίτως, εἰς δύο τῆς φίλας.

Σήμερον δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα τῆς δεσποινίδος Στυλιανῆς Α. Πετυχάκη, ἐξωτερικῆς μαθητρίας τοῦ Ἀρσακείου, ἡ ὁποία ἔλαβε πανηγυρικῶς τὸ Μποτάσειον Βραβεῖον, τὸν στέφανον, τὸν ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, μετὰ 500 δραχμῶν, — τὴν 20 Ἰουνίου ε. ἔ.

Ἡ Στυλιανὴ Πετυχάκη κατάγεται ἐκ Κρήτης. Ἡ οἰκογένειά της, εὐπορος ἄλλοτε, ἐνεκα τῶν περιστάσεων τῆς πολυπαθοῦς μεγαλονήσου, ἠναγκάσθη νὰ ἐκπατρίσθῃ καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου, ὅπως οἱ πλεῖστοι τῶν προσφύγων, δὲν εὗρε μεγάλους πόρους ζωῆς. Ἡ οἰκονομικὴ της θέσις δὲν ἤργησε νὰ γίνῃ δυσχερὴς, καὶ μετὰ μεγάλων στερησέων κατῴρθηκε νὰ ἐξοικονομῇ τὰ πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων της ἀπαιτούμενα, καὶ ἰδίᾳ τῆς Στυλιανῆς, ἣς ἔσθιζε — καὶ δικαίως, καθὼς ἀπεδείχθη, — ὅλας τῆς τὰς ἐλπίδας.

Ἡ Στυλιανὴ ἐγνωρίσθη μετὰ τὴν «Διάπλαιν» ἐν ἡμέραις σχετικῆς οἰκογενειακῆς εὐπορίας. Καὶ τὴν ἠγάπησε τόσο πολύ, ὥστε καὶ κατόπι, μολονότι δὲν εἶχε πλέον ὅπως πρῶτα τὰ μέσα, δὲν ἐπὶ στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ τὴν παραιτήσῃ. Ἡ ἀγάπη της τὴν ἔκαμνε πάντοτε νὰ εὕρισκῃ τὸν τρόπον καὶ νὰ ἐξοικονομῇ τὴν βαρεῖαν δι' αὐτὴν συνδρομὴν. Ἀλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς δὲν ἀποδείκνυται ὅλην τὴν φιλομουσίαν της; τοῦτο

δὲν μαρτυρεῖ τὴν ἐκλεκτὴν της πνευματικὴν φύσιν; τοῦτο δὲν ἐπέξηγε καὶ τὴν ἀπονομήν τοῦ Μποτάσειου ἀκόμη, τὸ ὅποῖον κατέκτησε διαγωνισθεῖσα πρὸς τόσας τῆς συμμαθητρίας;

Τὸ ὅτι ἡ Στυλιανὴ Πετυχάκη εἶνε συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως, δὲν ἀφαιλεται, καθὼς εἶδατε, εἰς τυχαίαν σύμπτωσιν. Ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ εἶνε, τὸ ἥθελε, καὶ το κατῴρθηκε διὰ θυσιῶν καὶ στερησέων. Ἀλλὰ εἰς τὴν θέσιν της, θὰ εἶχε ποραιτηθῇ πρὸ πολλοῦ; ἀλλ' εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀλλῆ ποτὲ δὲν θὰ ἐλάμβανε Μποτάσειον Βραβεῖον. Διότι δὲν θὰ εἶχε τὴν ἀνάπτυξιν, τὴν φιλομουσίαν, τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν φιλοτιμίαν τῆς Στυλιανῆς Πετυχάκη.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ
(Ἰδε προοῖμ. φύλλον, σελ. 238)

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
[Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις.]

Σὲ χιονισμένο πριναριὸ κλαρί, ἕνα
χαριτωμένο γαρδελάκι (*) κελαδεῖ.

— Χρόνια πολλά, χρόνια καλὰ εἰς
ὅλους! λέγει.

Καὶ στέλνει τὴν καλὴν τὴν εὐχὴν,
μ' ὅση φωνούλα ἔχει, δυνατά. Καὶ μέσα
εἰς τὸ ζεστὸ καὶ κατάκλειστο δωμάτιο
τῶν παιδιῶν, ἕνα κοριτσάκι καὶ ἕνα ἀγο-
ράκι κυττάζουν ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Φλύαρο, φλύαρο, μικρὸ γαρδελί,
εἶπε τὸ κοριτσάκι, γιατί σήμερα εἶνε
τόσον εὐθύμω τὸ πρῶτό σου λάλημα;
Τὸ χιόνι εἶνε πυκνὸ καὶ ὁ ἄνεμος κρύος.
Δὲν φοβάσαι νὰ μὴν παγώσης;

— Κρύσταλλα σὰν διαμάντια κρέ-
μονται ἀπ' τὰ φύλλα τοῦ πριναριοῦ,
κι' ἄσπρο χαλὶ σκεπάζει τὸ λειβάδι. Μὰ
δὲν φοβοῦμαι ἐγὼ τὸ κρύο σήμερα, πρω-
τοχρονιάτικα, εἶπε τὸ ἄφροδο πούλακι.

«Γιατί ὁ Θεὸς εἶν' ἀγαθός, ὁ Θεὸς
εἶνε ὅλος ἀγάπη. Αὐτὸς ἔκαμε τὴ γῆ
καὶ τὴ θάλασσα, τοὺς κάμπους καὶ τὰ
δάση. Οὕτω ἕνα πούλακι δὲν μπορεῖ νὰ
πεθάνῃ χωρὶς τὴν θέλησίν Του. Αὐτὸς θὰ
φροντίσῃ καὶ γιὰ μένα, τὸ καίμενο τὸ
γαρδελάκι, καὶ θὰ μου δώσῃ τὴ χάρι,
σήμερα ὅλη μέρα νὰ στέλνω ἑστὸν κα-
θένα τὸ εὐθύμω μου λάλημα. Χρόνια
πολλά, χρόνια καλὰ εἰς ὅλους!»

ΑΓΚΑΘΙ, ἐτῶν 15.

(*) Τὸ πρῶτόν του ἔχει rouge-gorge, τὸ ὁποῖον σημαίνει παραλὶς ἢ ὑπέρυλλος. Τὸ Ἀγκάθι ὅμως ἐπισημαίνει νὰ το κάμῃ γαρδελί, τὸ ὁποῖον βέβαιον εἶνε ἄλλο πούλι (καρδέρνα.) Δὲν περᾶζει αὐτὸ οὕτω τὴν ἰδίαν τοῦ ποιήματος βλάβην, οὔτε τὴν ἀξίαν τῆς μεταφράσεως.

Σ. τ. Διαπλ.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 233)

Μετὰ τὴν ἐνέδραν, τῆς ὁποίας δι-
γον ἔλειψε νὰ πέσουν θύματα, οἱ δι-
εὐγενεῖς δὲν ἐπανήλθον εἰς τὴν οἰκίαν,
ὅπου ὁ Ρενώ, ὡς ἐνθυμίσθη, τοῖς εἶχε
προσφέρει φιλοξενίαν.

Μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δι-
κητοῦ, φοβούμενοι, καὶ εὐλόγως, καμμίτι
προδοσίαν.

Ἐκεῖ παρουσιάσθη πρὸς ἐπίσκεψίν των
ὁ Μπρόουν, τὴν ἐσπύριον τῶν γεγονό-
των, τὰ ὑποῖα διηγήθημεν πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Σαῖν Ροκαντέν τὸν ἐδέχθη μ' ἐκ-
φράσεις βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης.

— Ὅριστε καὶ σεῖς, κύριε Παλουάξ,
εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν φίλον του,
ὀρίστε νὰ εὐχαριστήσῃτε τὸν σωτήρα
μας, διὰ τὴν ἀφοσίωσιν πού μας ἐδείξε.

Ἡ μετριοφροσύνη τοῦ Μπρόουν δὲν
ἐδέχετο τοιαῦτα ἐγκώμια. Ἐσπευσε λοι-
πὸν νὰλλάξῃ ὁμιλίαν.

Διηγήθη ὅτι τυχαίως ὅπως ἀντελήφθη
τὴν ἀπόπειραν τῶν καταχθονίων κακοῦ-
ργων, ὅτι ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν του εὐτυχῆ
διὰ τὴν παρέμβασίν του, τὴν ἀποτελε-
σματικὴν, ἐξέφρασεν ὅμως καὶ τοὺς φε-
βους του διὰ τὸ μέλλον, τὴν πεποίθησιν
τοῦ μάλιστα ὅτι ἄλλοι ἐπικινδυνοὶ ἀντίπα-
λοι ἐπρόκειτο τώρα νὰ παρουσιασθῶν.

Ἐκαμὲ κατόπιν ἕνα ἐλαφρὸν ὑπαίτη-
μόν περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ μαρκησίου,
χωρὶς νὰ τὸν ἀναφέρῃ ὀνομασί, ἐνε-
εῖται, κατέπεισε τοὺς δύο φίλους νὰ
ὑποπεύωνται εἰς τὸ ἐξῆς ὅλον τὸν κό-
σμον, καὶ ἀνεχώρησεν, ἀκολουθούμενος
ἀπὸ τὰς εὐχαριστίας καὶ τὰς ἐνδείξεις
τῆς εὐγνωμοσύνης ἐκείνων, οἵτινες τὸ
σον ἀνεξετάστως τὸν ἐξελάμβανον ὡς
σωτήρα των.

— Τώρα, ἐσκέπτετο φεύγων, ἔλαβα-
μεν ὅλας τὰς προφυλάξεις, ἀλλὰ δὲν
πρέπει νὰ τὸ ρίξωμε καὶ βαρεῖα. Τὰ
μάτια μας τέσσερα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II*.

ΔΙΑΤΙ Ο ΠΑΥΛΟΣ ΗΝΑΓΚΑΣΘΗ ΝΑ ΠΑΡΑ-
ΤΗΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΠΑΡΑΔΕΔΗΓΜΕΝΗΝ ΙΕΡΑΡΧΙΑΝ

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν, συνεχεῖς ρῆξις
συνέβαινον μετὰ τῶν ἀγγλων ναυτῶν
καὶ τῶν Ἰσπανῶν. Ἐκ φύσεως καὶ χα-
ρακτηρὸς διάφοροι, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ
ὁμονοήσουν, πρὸς μεγάλην λύπην τῶν
ἀρχηγῶν των.

Οἱ Ἰσπανοί, ἐξεγερθέντες κατὰ τῆς
Γαλλικῆς κατὰρξης, εἶχον ἀποφασί-
σῃ νὰπαλλαχθῶν διὰ παντός μέσου ἀπὸ τὴν
βσιλέα Ἰωσήφ, τὸν ὁποῖον τοῖς εἶχον
ἐπιβάλῃ ὁ Ναπολέων. Πρὸς τοῦτο ὁ-
μως εἶχον ἀνάγκην τῆς ἀγγλικῆς συμ-
μαχίας, τοῦ ἄριστα συσχετισμένου ἀγγλι-
κοῦ στρατοῦ, καὶ τοῦ ἰσχυροῦ στόλου, ὅστις

περιέπλεε τὰ παράλια των. Ὡς ἐκ τού-
του εἶχαν συμφέρον, αἱ σχέσεις των πρὸς
τοὺς Ἀγγλους, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ κα-
τώτερα στρώματα, νὰ εἶνε κατὰ τὸ δυνα-
τὸν ἐγκάρδιοι.

Ὁ διοικητὴς τοῦ Κάδιξ, ὡς ἦτο ἐπό-
μενον, καὶ ὁ Ἀγγλος ναύαρχος, ὅστις
εἶχε λάβῃ ἀναλόγους ὁδηγίας ἀπὸ τὴν κυ-
βερνήσιν του, ἐνεκα ἰδιαιτέρων πολιτικῶν
λόγων, ἀπεφάσισαν νὰ δώσουν ἐπισήμως
ἀμοιβαῖα δειγματὰ τῆς συμπαθείας των,
πρὸς μετριάσιν τῶν καθημερινῶν αὐτῶν
ἐξῆσεων.

Ὁ ναύαρχος προσεκάλεσεν εἰς μέγα
δεῖπνον τὰ δύο ἐπιτελείαι. Πάντες οἱ ἰ-
διωματικοὶ διετάρχησαν νὰ παρευρεθῶν.

Ὁ μαρκήσιος προσεκληθῇ, κατὰ σύ-
στασιν τοῦ κυβερνήτου τοῦ Φάερφαξ,
ὁ δὲ Ἰππότης καὶ ὁ Παλουάξος, ὡς ἀνή-
κοντες εἰς τὸν στρατιωτικὸν οἶκον τοῦ
διοικητοῦ.

Ὁ Μπρόουν καὶ ὁ Ρενώ ἔτρεμον, μὴ
πως συναντηθῶσιν οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρω-
ποι εἰς τὸ γεῦμα. Ἐπενόησαν χίλια μέ-
σα πρὸς ἀποσβέσιν τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ
τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀδύνατον. Ὅλοι ἐπρεπε
νὰ παρευρεθῶν εἰς τὸ γεῦμα κατ' ἀ-
νάγκην.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισαν νὰ προκα-
λέσουν μίαν πρόσκλησιν καὶ δι' αὐτοὺς
τοὺς ἰδίους, καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ ἐμπο-
δίσουν αὐτοπροσώπως τὴν συνάντησιν.

Τὴν ὥρισμένην ἡμέραν, ὁ λόρδρος Δούδ-
λαιν καὶ ὁ σὲρ Γουόκερ εἰσῆρχοντο εἰς
τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐδέχετο ὁ ναύαρχος.

Μεταξὺ τῶν προχείρων στρατολογη-
θέντων ὑπηρετῶν, ἦτο καὶ κάποιος ὀνο-
μαζόμενος Παῦλος.

Ὁ περίεργος αὐτὸς τύπος, ἐνῶ οἱ
προσσεκλόμενοι προσήρχοντο, εἰσελθὼν
εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ γεύματος, περιειρ-
γάζετο τὰ ἐπὶ τῶν πινακίων δελτία, τὰ
φέροντα τὸ ὄνομα ἐκάστου προσκεκλη-
μένου.

Τρία ἐξ αὐτῶν ἐκίνησαν ἰδιαιτέρως
τὴν προσοχὴν του: Σαῖν Ροκαντέν, κό-
μης Βελβάλ, Παλουάξος.

— Στὴν ὥρα ἦλθα, ἀνέκραξεν ὁ
Παῦλος. Κόμης Βελβάλ εἶνε τὸ ψευ-
δώνυμον τοῦ μαρκησίου Νοαρμῶν. Τί
θελεῖ ἐδῶ, ἀνάμεσα εἰς αὐτοὺς τοὺς γέ-
μιονταλούς;

— Ἀς τοὺς χωρίσωμεν!
Ἦτοιμάζετο νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος,
ὅτε τραχέα φωνὴ ἠκούσθη ἑξῆς:

— Τί κάμνεις ἐκεῖ, βλάνα;

Ὁ Παῦλος στραφείς εἶδε τὴν ἐξη-
γρημένην μορφήν τοῦ ἀγγλοῦ Ἐπιμε-
νητοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβῃ τὰ τοῦ
συμποσίου, ὡς κεφαλὴν Μεδούσης.

— Βάλε τα ἄμέσως ἐστὶ θέσι τοὺς
καὶ τρέβα ἐστὶ δουλειά σου!

Καὶ τὸν προσέειπε μετὰ μίαν τρομερὴν
κλιμακίαν εἰς τὰ νῦτα.

Τὸ δειγμὰ αὐτὸ τῆς εἰλικρινοῦς ἀγ-
γλο-ἰσπανικῆς φιλίας ἐσφενδόνισε τὸν

ὑπηρετὴν μέχρι τῆς θύρας ὡς σπαίραν
κανονίου.

— Χμ! ἐσκέφθη ὁ κατεργάρης. Δὲν
παῖμε καλά. Πῶς νὰ εἰδοποιήσω τὸν κ.
Μπρόουν καὶ τὸν κ. Ρενώ; .. Ἀδιαφο-
ρον! Ἐγὼ ἔκαμα τὸ καθήκον μου.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του.
Μόλις ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν,
ὁ Μπρόουν ἀντελήφθη, ὅτι αἱ διαταγαὶ
τοῦ δὲν ἐξετελέσθησαν, ἐκεραυνόβω-
λησε μ' ἐν βλέμμα τὸν Παῦλον καὶ ἐξ-
ῆλθε, προσχισθείς ὅτι εἶχε νὰ δώσῃ κά-
ποιαν διαταγὴν.

Ἐκάλεσε τὸν Σαῖν Ροκαντέν ἰδιαιτέ-
ρος καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σας εἰπῶ ἐν
ἐκτάσει τί συμβαίνει. Αὐτὸ μόνον σὰς
λέγω. Φυλαχθεῖτε ἀπὸ τὸν γείτονά σας,
τὸν δὲν θὰ κό-

μητὰ Βελ-
βάλ. Εἶνε
ἀγγλος κα-
τάσκοπος. .
Εἰδοποιήσα-
τε καὶ τὸν
κ. Παλουά-
ξον.

— Πολὺ
καλὰ! εἶπε
τεταραγμέ-
νος ὁ Σαῖν
Ροκαντέν,
καὶ ἄφ' οὗ
ἐσφύριζε τὸ
μυστικὸν καὶ
εἰς τὸν Πα-
λουάξον, ἔ-
λαβε τὴν θέ-
σιν του εἰς τὴν ἐπίσημον τράπεζαν.

Μετ' ὀλίγον ὑπηρετῆς τις ἔφερεν εἰς
τὸν μαρκήσιον ἕνα γραμματάκι, ἐπιμε-
λῶς ἐσφραγισμένον.

— Ἐπιτρέπετε; εἶπεν εἰς τοὺς γείτο-
νάς του.

Οἱ δύο εὐγενεῖς ἐσκέφθησαν ταυτοχρό-
νως τὸ ἴδιον πρᾶγμα:

— Ὅθ' εἶνε, εἶπαν, νέαι ὁδηγίαι, ποῦ
στέλλονται εἰς τὸν ἄθλιον αὐτόν, καὶ τοῦ
ὑποδεικνύουν πῶς πρέπει νὰ μας πάρῃ
λόγια. Τὸν νοῦν μας λοιπὸν, ἄς φυλα-
χθῶμε!

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχεν ἀπλῶς τὰ ἐξῆς:

«Ἀγαπητέ μου Μαρκήσιε,

«Εὐρίσκεισθε μετὰ δύο κατασκόπων,
»ἐπιτηδεωτάτων. Τηρήσατε αὐτοῖς
»τὸ ἰ ν κ ο γ ν ι τ ο σας, καὶ ἂν ὁμι-
»λήσῃτε μετ' αὐτοῦς, προσέχετε εἰς τοὺς
»λόγους σας.

«Ὅπως ὑμεῖτερος
»Λόρδος Δ. . .»

— Διάβλε! εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ
Λουδοβίκος Νοαρμῶν. Νὰ λοιπὸν
δύο παστρικοὶ ἄνθρωποι! Τὸ βέβαιον

ὅμως εἶνε, ὅτι ἔχουν καὶ οἱ δύο λαμπρὰς
φυσιογνωμίας. Ἐκ πρώτης ὀψεως θὰ
ἐνδομίζε κανεὶς πῶς ἔχει, νὰ κάμῃ με-
τούς ἐντιμωτέρους ἀνθρώπους τοῦ κό-
σμου!

«Ὁ Λόρδος Δούδλαιν — διότι ἡ ἐπι-
στολὴ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἀπὸ κα-
νένα ἄλλον — ἔκαμε πολὺ καλὰ νὰ με
εἰδοποιήσῃ, διότι ἐγὼ ἤρχισα ἤδη νὰ
τοὺς ἐμπιστεῖωμαι.

«Τώρα ὅμως θὰ ἔχω τὸ νοῦ μου, καὶ
ὅ,τι καὶ νὰ κάμουν, δὲν θὰ μπορέσουν
νὰ μου πάρουν λέξιν, οὔτε νὰ μάθουν τὸ
ἀληθινὸ μου ὄνομα!

«Ὁ ἐξοχώτατος Δούδλαιν εἶνε νέος
φίλος, ἀλλὰ πολὺ ἀφοσιωμένος!

«Ἐπὶ τέλους ὅμως ἄς πῶ καὶ δύο λό-
για μαζὶ των, μήπως καὶ καταλάβουν ὅτι
ἀπεκαλύφθη-

σαν» ἔ, ἔτσι,
συνειθισμέως
ὁμιλίας, περὶ
ἀνεμων καὶ
ὕδατων! »

— Εἶνε πο-
λὺς καιρὸς,
κύριοι, ἡρώ-
της μεγαλο-
φώνως, ποῦ
μένετε εἰς τὸ
Κάδιξ;

— Ἀπὸ μι-
κρὰ παιδιὰ!

— Πρὸ ὀ-
λίγων ἡμε-
ρῶν ἤλθαμεν!
ἀπεκρίθησαν
ταυτοχρόνως

ὁ ἰππότης καὶ ὁ Παλουάξος, καὶ ἐκοι-
νήσαν ἀμέσως διὰ τὴν καταφανῆ ἀντί-
φασιν των, νεύοντες ἀπελπιστικῶς ὁ εἰς
πρὸς τὸν ἄλλον.

— Κρίμα πού τοὺς ἐνδομίζα γιὰ μά-
στόρους! συνεπέραναν ὁ Λουδοβίκος
Νοαρμῶν.

— Εἰσθε Ἰσπανοὶ ἀναμφιβόλως; ἐ-
ξηκολούθησε μετὰ ἀδρὰν ἀδιαφορίαν.

Ἐκ φόβου μήπως περιπέσουν πάλιν
εἰς νέαν ἀντίφασιν, οἱ δύο φίλοι ἐσιώπη-
σαν. Ὁ εἰς ἐπερίμενος νάρχησθ' ἄλλως.

Κατόπι, βλέποντες καὶ οἱ δύο ὅτι κα-
νεὶς των δὲν ἐλάμβανε πρῶτος τὸν λό-
γον, ἐνεκα τοῦ κοινοῦ φόβου, ἤθελαν
νὰπαντήσουν, καὶ κατὰ διαβολικὴν σύμ-
πτωσιν ἀπεκρίθησαν πάλιν ταυτοχρόνως:

— Μάλιστα, κύριε, εἴμεθα Ἰσπανοί.

— Ὅχι, κύριε, εἴμεθα Ἀγγλοι.

Νέα ταραχὴ πάλιν, χειρότερα τῆς
πρώτης, νέαι κοκκινίσματα.

— Αὐτοὶ χωρὶς ἄλλο εἶνε ἡλίθιοι,
ἐσκέφθη ὁ μαρκήσιος. Δὲν ἔχω νὰ φο-
βηθῶ τίποτε ἀπὸ τέτοια ἔξοανα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

• Καὶ τὸν προσέειπε μετὰ μίαν τρομερὴν κλιμακίαν
εἰς τὰ νῦτα. (Σελ. 245, στήλ. α'.)

ἡ Κική εὐχαριστεῖ τὴν ἀδελφὴν σου διὰ τὰ γραμματόσημα ἔγινε καλὰ; Ἄνθινον Στέφανον (μὰ καὶ σὺ παρόμοια; . . . εἶνε δυνατόν νὰ μὴν ἀγαπῶ ἕνα τόσο θερμὸν φίλον, οὐκ εὖ;) Ἀπόστομον Βράχον (εἶδες τὴ συμπτωτικὴν σήμερα ἴσα-ἴσα προκηρύττει καὶ διαγωνισμὸν Φωτογραφίας ἐλπίκω διὰ τὸ προσβάσει; νὰ λάβῃς μέρος;) Γουλιέλμον Τέλλον (δὲν εἰμπορὶν πολλὰ ψευδώνυμα, καίτοι σὲς μὴν ἀναφορὰν, καὶ πιθανὸν νὰ δεχθῇ;) Δημ. Π. Πικιώνην (τὴ ἐπιστολὴ σου ἐλήθη; ἀλλὰ εἶδες προτείνῃ πολλὰ ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ὁποίων σου ἐπέλεξε ἥδη ἐν ἔλλοι, ἀπὸ αὐτὸ που γράφεις; ἐλπίκω διὰ τὸ εἶδες;) Στρατιαν Ἰωαννίδου (ἂν βέλγ; ἀλλὰ εἶδες ψευδώνυμον, πρέπει νὰ συμμορφώθῃ; μὲ τὸν ὁδηγὸν ἡ περὶ τῆς μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε πλέον συνδρομητρία γράσει μου;) Ἰρίδα [ΕΕ] διὰ τὴν ἐκτενὴ καὶ ὁριζοστῆν ἐπιστολήν σου; καλὴν διασκεδάζειν εἰς τὴν ἐσχέρην δυστυχῶς ὅμως δὲν εἰμπορὶν νὰ δεχθῶ τὴν εὐγενεστάτην σου πρόσκλησιν;) Δημ. Κ. Φιλέρην (ἀρετὰ καλὴ μοῦ ἐστὶν ἡ μετάφρασί σου;) Νεράϊδαν Μαντζουράν (πόσον καρὸν εἶχες νὰ μοῦ γράφῃς; ἡ πρότασί σου δεκτὴ, καθὼς βλέπεις;) Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Γραβιάν (οἱ ἐν τῇ πόλει σας συνδρομητοὶ μου εἶνε περίπου 100 δι' ἀλλαγὴν ψευδωνύμου πρέπει νὰ στείλῃς 1. δρ. ἀλλὰ νὰ ψευδώνυμον, διότι κανὲν ἀπὸ τὰ δύο δὲν ἐγκρίνεται;) Νίκην τοῦ Παιωνίου (τί νὰ γίνῃς; πρέπει νὰ ἀνακληθῇ διὰ τὸν χειμῶνα, ὅταν οἱ φίλοι σου θὰ εἶνε ἐδῶ;) Νεαρὰν Φιλόσοφον (κοίμα! ἐγὼ ἤθελα ὅσον πολὺ νὰ μοῦ γράφῃς;) Μέλανα Διάβολον (κ' ἐγὼ αὐτὰ νομίζω ἀλλὰ . . . νὸ ἰδοῦμαι!) Ἀγροφυτολογώτατον. Φρίνμον (εὐχομαι λοιπὸν καλὴν διασκεδάζειν;) Δουσίον (ἀληθεύει, τοῦ δύναται τις δυσὶ κυρίως δουλεύειν; ἀλλὰ ἐδῶ δὲν πρόκειται περὶ κυρίων ἄλλως τε ἡ θεὸς ἀπέλλει τὸν ἥλιον τοῦ ἐπὶ πονηροῦ καὶ ἀγαθοῦ, καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους;) Κορινθιακὴν Σταφίδα (ὅχι δὲ αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες δὲν εἶνε ἔργα συνδρομητῶν μου; ἄλλην φοράν νὰ μὴν γράφῃς τὰς Ἀσκηθεῖς μαζί με τὴν ἐπιστολήν, ἀλλὰ χωριστά; ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολὺ;) Ἰστορικὸν Παλαμίδον (ὅλα αἱ παραγγελίαι σου ἐτελεσθήσαν ἐγκαίρως;) Ἑλληνικὴν Θάλασσαν (ὥστε τώρα πάλιν θὰ μοῦ γράφῃς συχνά; νὰ σὲ ἰδῶ; σὲ συγχάρω διὰ τὰ ἄριστα, καὶ εὐχομαι τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν καὶ τὸν Σεπτέμβριον στείλῃ τὸ τετρ. διότι ἔχω τὴν διὰ σου.) Κατορμαλλῶν (ἐλπίκω διὰ τοῦ γρόνου δὲν θὰ κάμῃς πολλὰς ἀπουσίας καὶ θὰ πάρῃς ἄριστα σωστὸν;) Ἑλληνικὸν Ἐδαφος (μὰ νομίζω διὰ σου ἐπὶ ἡντιον, διὰ τὸν ἔτι εἶνε Κ. Μ. ἡ ἀδελφὴ σου εἰμπορὶν νὰ μοῦ γράφῃ;) Σοφὸν Πιεταχὸν (ἐλπίκω, διὰ ὁ ἀγαπητὸς πατήρ σου ἐγενίεν ἥδη ἰντελὸς καλὰ; δὲν ἤθελ' ὡς διατὶ ἔλαβα ἀργὰ τὴν ἀπὸ 23 Ἰουνίου ἐπιστολήν σου, τὴν τόσον ὥραϊαν;) Ὁρακίτην (τώρα ἔλα ἐδουλόθῃσαν; καλλίον ἀργὰ, παρὰ ποτὲ. . .) Ποταμὸν Εὐρώταν (καλὸς ἦναι; ἀναμύνω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τοῦ Παρισι;) Φωκίωνα Δ. Κόλλαν. Νεαρὸν Ζωγράφον (ἡ Κική σ' ἐπενευχαριστεῖ;) Τρικινωδὴ Μαλέαν (εὐχομαι ὑπὲρ τῆς ταχίστης ἀναρρώσεώς σου;) Ἠλεκτρικὸν Φῶς (βεβαίως, ἔχεις λαμβάνειν 7. δρ. ἀπὸ πέρας; ὁ βαθμὸς σου λαμπρὸς, εὖγε.) Λευκοθάλα Κλωσίδον (διὰ τὰ λαμπρῶν;) Μαγικὸν Σελήνη (πολὺ ὥραϊον τὸ πρόγραμμά σου;) Τρικέφαλον Κέρβερον (ὁ χάρτης τῶν Δουσίων δὲν πρέπει νὰ κόπεται;) Ὀλιν τὸν Γρίπτα (ἐστὶν διὰ τὸ βραβείον;) Βαρδὸν τῆς Σύρου (ἀρ' ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα ὡς τώρα ὑπὲρ τῆς ἀσκήσεως τοῦ φύλλου ἡ ἐπιθυμιώτερά ἦτο ἡ ἰδίᾳ σου ἐνέλασα μ' αὐτὸ ποὺ λέγεις, διὰ καὶ αὐτὸς ὁ Σπουδαῖος Ἀνθρωπος ἀρχίσει τὴν σπουδαιότητα σου κατὰ μέρος, ἥρως νὰ χορηγήσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν σου;) Ἐνα Ἰωάννη, Χρηστέον τοῦ Διός, (συμμερίζομαι τὴν χαρὰν σου διὰ τὸ ἀριστία, καὶ εἰμαι εὐτυχὴς διὰ αἱ πλείους τῶν ἐν Τραπεζοῦντι φίλων μου ἡστέουσιν;) Μόδοιαν τῆς

Ἀστρονομίας (ἐστὶν διὰ τὴν ἐπιστολήν σου;) Ἀστροποταμίτην (ἂν ἔδωκες τὴν πληροφορίαν σου, οἱοι θινέλευαν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον τὸ ψευδώνυμον τὸν, καὶ ἐξούρῃς τὴ θὴ ἐγίνετο; . . .) Γλυκεῖαν Καρδαν, Πιπιδὸν τῆς Ἐρήμου [ΕΕ] διὰ τὴν ἐπιστολήν σου; τὰ Παιδικὰ σου Πνεύματα, ἂν καὶ πρωτόλειον ὁρακίτατα; τὰ μισὰ ἐτέθησαν ἥδη εἰς τὴν Ἑλληνικήν;) Κυματίζον Ἀστέρα, Βασιλίδαν τῆς Ἐρήμου (εἶπα εἰς τὸν κ. Σενοπούλον τί μου γράφεις; διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς «Συνειδήσεως» καὶ ἐχάρη πολύ; θὴ ἔλθῃς βεβαίως καὶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ὅταν ἐπισκερθῇς; τὰς Ἀθήνας;) Ἐθνικὸν Ὑμνον (βάρβαρος ὁ θεοσιστὴς, συμφωνῶν ἀλλὰ δὲν νομίζεις διὰ ἥσαν ὁλὶγον βάρβαρος καὶ τὰ πρῶτα, ποῦ τον ἐπείραξαν; . . .) Μολοδόνιον Στρατιωτὴν (δελτία σου ἐστὶν διὰ τὸν ἐμπόρῃ;) Νανικῶν (βέβαια; οἱ τόμοι αὐτοὶ εἶνε ἀπὸ τοὺς τιμωμένους εἰς τὴν ἀσκήσιν τὸν ἥλιον, ἥτοι δρ. 2.50 ἑκατοστὸς;) Τρεμοδόντον Ἀστέρα, Ἀρχάδα [Ε] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν σου;) Σ. Τσεπρονδὸν (μὲ χαρὰν νὰ δεχθῇς τὸν πατέρα σου;) Ἡγεμονίδα τῆς Σύρου (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναι;) Ἐσθινὸν Ἀστρον (εἰμαι εὐτυχὴς, διότι εἰς ἐπὶ εὐρίσκεις ὁλὴν παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν. . .) Δ. Π. Ἀρίδαν, Ἀλὸν τοῦ Κηρισσοῦ, Καθαράν Καρδίαν (χάρω ποῦ ἔκαμες τόσο καλὸν ταξίδιον καὶ ποῦ τὸ περιγάρεις ὅσον ὥραϊα;) Μαρίδαν τοῦ Εὐρίτου, Ἀνθος τῆς Ἀλῆς (μόνον ἂν κίσεις; διατὶ δὲν μοῦ ἔγραψες τὰς ἐπὶ Ἀθηνῶν ἐντυπώσεις σου;) Τυδεά, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἰουλίου ἀπαντήσῃ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 30 Ἀγούστου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γραφῇται τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζομένων, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς Φυλάκιον, ὅν ἵκαντος περιεῖται 20 φύλλα καὶ τιμὰται 20 ρ.

414 Δεξιγορφός.

Ἄν μ' ἕνα φθόγγον μου σικῇς, τρύπαν μορφῇς νὰ [κλεισθῇ].
—Μὰ καὶ τὸ στόμα σου μαζί, —ἀρευκτὸς θὰ με [λύσῃς].

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πιπιδὸν τῆς Ἐρήμου

415 Στοιχειόγορφός.

Ἀντὶ κήπτα, μὲ θὴ βάλω
Καὶ θὰ ἰδῶς εἰς τὸ σφερό,
Ἀπὸ κῆτι τι μεγάλο,
Ἐνα σκύλον φοβερό.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Καπιδὸν Γακουρῆ

416 Αἰνίγμα.

Βάλε πρῶτα μόνον πέντε,
Ἰστέρα τριανταπέντε
Καὶ πέντη τα καὶ ὀκτώ . . .
Τ' ὄνομά μου εἶνε αὐτό.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Βλάντιν Γο. Οἰκονομίδου

417 Δημῶδες αἰνίγμα.

Τι εἶνε ἐκεῖνο τὸ σκεπτικόν, ποῦ δὲν ἔχει πόρτα
οὔτε παράθυρον, καὶ ὅταν ὁ νοικοκύρης θέλῃ νὰ
ἐξῆλθῃ, γκρεμίζεται τὸν τοίχον;
κατὰ τὴν ὑπό τοῦ Πιπιδὸν τῆς Ἐρήμου

418 Ἰνυραῖς.

+ = Οἱ σαρκοὶ μέσος λόγου.
* + * = Εἶνε νὰ μὴ το ἀκούσῃς ποτέ.
* + * + * = Ποσειδῶν.
* + * + * + * = Ἀρετή.
* + * + * + * + * = Πόλις εἰς τὴν Ἀσίαν.
* + * + * + * + * + * = Πόλις εἰς τὴν Ἀφρικὴν.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Βλάντιν Γο. Οἰκονομίδου

419 Μυστικὴ ἑρωτική.

Εἰς τὸ μῆθρον τῆς Ἰστορίας;
Ὁ Ἀδάσκαλος; — Τίνας Καρχηδονίου τοῦ

νομα (Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως.)

Ὁ μαθητής: — Τὸ Βίρκα

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Βλάντιν Γο.

420 Φύρδον Μίγδον.

Ἄτ αταδύα πρά' σπιθῶρανα τυδικὰ ἄρα ὡς
θῶε.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀνδίου τῆς Ἀνατολῆς

421 Τετράγωνον.

Εἰς τὸ πρῶτον τετράγωνον
θαναγινώσκεται: Ἐπάνω ἐκ-
τασις ὕδατος, κάτω κατὰ-
στασις ὁμοιόζουσα πρὸς τὸ
πυρὸν, δεξιὰ νηρὴς, ἀριστερὰ
φύτον. Εἰς τὸ δεύτερον τε-
τράγωνον, ἀνω ἡρώς, γινώσκται
μυθιστορία, κάτω χρονία
διαίρεσις, δεξιὰ ἐργαλεῖον καὶ ἀριστερὰ ἰχθυό.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ταρταρίου

422-426 Διπλοῦν μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκ-
κάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἑλλοῦ, πάν-
ποτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσι ἄλλαι τόσοι
λέξεις. Κατόπιν, ἐκ τῶν νέων τούτων λέξεων,
τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς τῶν γραμμάτων τῶν δι' ἑλλοῦ,
πάνποτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσι πάλιν
ἄλλαι τόσοι λέξεις

Σόλων, πόσις, εἴλω, Δῖνος, θαλῆς.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Δουσίον, τοῦ Βίρκα [Ε]

427 - 428 Ἀπροοδόκετα.

1. —Τυφλός, ἐξελθὼν νύκτα, μὲ βαθύτατον
σκότος, ἐπῆρε μαζί του κ' ἕνα φανάρι ἀναμμέ-
νον. Τί το ἤθελε;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ταρταρίου τῆς Ταρταρίας

2. —Ἄν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος δὲν ἀπέβη
σκε νέος, τί θὰ ἐγίνετο;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ταρταρίου

429 Φωνηεντόκετον.

κ-ζν-★ φλς-κ-θ-ν-κλζ

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μετὰ τῆς Περσικῆς

430 Γρίφος.

Ο Ο ο ο
Ι Ι ι ι κλεις ο κλῖω Δῆ! Σύ! ας
ΤΑ Φ εἰ
FFF ὄνοι: σάν.
FFF

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Δουσίον

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 15 Μαΐου 1. 1.

280. Διάπλις (διά, πλῆσις). — 281. Λού-
σιος, πλούσιος. — 282. Μουσακάς, μουσακάς.
283. Τὸ νέρος.

284. 285. Δ Α Λ Ν
ΜΗΛΟΝ Κ Ι Ρ Ω
ΗΡΩΣ Ρ Β Β
ΛΩΤ ΑΡΟ Α Ν Ι Α
Ο Σ Ρ Ν Γ
Ν Σ Τ Ο Δ Σ

286 - 287. 1. Νήσος (εἰς τὴν Νῆσον Ἀδελφῶν) — 2.
Κίσα (κακὴς Ἀπαρχῆς) — 288. Ἐμμενὶν ὅλ-
καί — 289 - 291. 1. νῆς (Ἀναγίας), νῆς (φῶ-
νος), φλς (φίλος), φλν (φάλαγος), φδν (Φαίδων),
— 2. κνρς (ὀκνηρός), κρς (κορός), κλς (καλός),
πλς (πολύς), πλς (ἐπιμελής). — 3. κρς (καλός),
κρς (καλός), κρς (καλός), κρς (καλός), κρς (καλός),
292 - 298. Γινόμενῃ τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν
συλλαβῶν στρα, σχηματίζονται αἱ λέξεις: Ἀν-
στραλῆ, στραλῆ, ἀστραπῆ, στραπῆ, ἀστραπῆ,
στρα. — 297. Οὐ δύναται κρυβῆναι πόλις ἐπὶ
ὄρους κειμένη. — 298. Ὁ Πρῶτος ἐτεδὸν ὑπὸ
τῆς Διαπλάσεως.